Hiljainen *seurakunta*

1/2021 • tammikuu

KIRKKOHALLITUS
Jumalanpalvelus ja yhteiskunta

Jeesus sanoo:
"Minä olen teidän kanssanne
joka päivä maailman loppuun asti."

Kuva: Pixabay

Hiljainen Seurakunta

Päätoimittaja: Maria Lindberg, PL 210, 00131 Helsinki
Toimitus: Kuurojenpapit
Varainhoito ja osoiterekisterit:
Kirkkohallitus/KJY, PL 210, 00131 Helsinki

Ilmestyminen: Kolme kertaa vuodessa

ISSN 0359-5625 (Painettu)
ISSN 2341-5975 (Verkkojulkaisu)

Kannen kuva: Toini Pieskän kotialbumi

YMPÄRISTÖMERKKI
MILJÖMÄRKT
Painotuote
4041 0955

Teksti ja kuva: Maria Lindberg

Jeesuksen lupaus pitää aina

Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa,
en pelkäisi mitään pahaa,
sillä sinä olet minun kanssani.
Sinä suojelet minua kädelläsi,
johdatat paimensauvallasi. Ps. 23: 4

Elämme raskasta aikaa

Pitkä korona-aika on ollut monelle raskasta aikaa. Osa meistä pelkää. Kannamme huolta itsestämme ja toisistamme. Toiset taas ovat masentuneita tai toivottomia. Moni tuntee olonsa yksinäiseksi. Aika tuntuu pitkältä. Ei voi tai halua lähteä kodista mihinkään. Osa meistä tapaa ystäviä, toiset eivät ole pitkään aikaan nähneet heitä kasvokkain. Ei ole voinut mennä kirkkoon. Ei ehkä ole voinut mennä kuurojenyhdistykseen. Ehkä kuurojenyhdistyksellä on ollut videon välityksellä ohjelmaa. Myös jumalanpalveluksia on kuvattu ja laitettu verkkoon. Se ei kuitenkaan korvaa oikeaa tapaamista. Halauksen puute tuntuu ikävältä. Eikä kaikilla ehkä ole mahdollista katsoa videota.

Jeesus on kanssamme

Mutta, ei hätää. Emme ole yksin. Jeesus on luvannut olla kanssamme mitä elämässämme tapahtuukaan. Hän tuntee kärsimyksemme. Myös Jeesus on tuntenut itsensä yksinäiseksi. Opetuslapset ovat kääntäneet hänelle selkänsä, kun häntä ahdisti. Jeesus huusi ahdistuksessaan ristillä. Mutta Jumala ei hylännyt Jesusta. Jumala herätti Jeesuksen uuteen eloon.

Jeesus elää taivaassa. Hän on kanssamme päivittäin. Hän ei hylkää meitä. Emme valitettavasti voi nähdä Jeesusta kasvokkain. Emme harmi kyllä pysty halaamaan Häntäkään. Mutta Jeesus auttaa muilla tavoin. Voimme olla yhteydessä Jeesukseen rukouksen kautta. Voimme kertoa Hänelle peloistamme ja suruistamme. Voimme kiittää ja kertoa ilon aiheista. Jeesus näkee kaikki rukouksemme. Hän vastaa niihin eri tavoin. Jeesus huomaa pienimmänkin huokauksemme. Minä uskon, että Hän iloitsee kanssamme, kun olemme onnellisia ja iloissamme.

Jumalan kädessä

Nyt on kohta jo kevät. Ehkä ensimmäiset kukat ovat jo kasvaneet. Aurinko paistaa ja jopa lämmittää jo. Hanget loistavat valkoisina. Päivät pitenevät. Käymme kohti kesää ja lämpöä. Kukkia ja vihreyttä. Joka päivä on askel kohti parempia aikoja. Toivottavasti ne tuovat meille jotain hyvää. Ja mitä tapahtukaan, niin olemme Jumalan kädessä.

Teksti: Sari Timonen, Kuurojenpappi, Oulu
Kuvat: Sari Timonen, Pixabay, Kirkon kuvapankki

PAASTOSTA PÄÄSIÄISEEN

Kristikunnan suurimpaan juhlaan, pääsiäiseen, liittyy paljon tuttuja perinteitä, tapoja ja koristeita. Usein niissä sekoittuvat kristinusko ja kansanperinne.

Valmistuminen paastoon

Laskiainen valmistaa paastoon, joka alkaa tuhkakeskiviikkona. Laskiaisen juhlapäiviä ovat laskiaissunnuntai ja sen jälkeen vietettävä laskiaistiistai. Laskiaissunnuntain raamatuntekstit kertovat Jeesuksen alkavasta matkasta kohti Jerusalemia ja pääsiäisen tapahtumia. Laskiaissunnuntain kirkollinen väri on vihreä. Laskiaistiistaina syödään tuhdisti hernekeittoa ja laskiaispullia, sillä seuraavana päivänä alkaa 40 päivää kestävä paasto. Suomalainen tapa on käydä laskiaistiistaina pulkkamäessä. Ennen vanhaan siellä huudettiin ”pitkiä pellavia, hienoja hamppuja, räätikkäitä kun nurkanpäitä (hirrenpää nurkkasalvoksessa) ja nauriita kuin lautasia”. Mitä kauemmas kelkka luisti, sitä pidempiä pellavia seuraavana kesänä toivottiin saavan.

Tuhkakeskiviikko on ensimmäinen paastopäivä. Tuhkakeskiviikko on saanut nimensä siitä, että Raamatussa säkkiin pukeutuminen ja tuhkan ripotteleminen pään päälle olivat vertauskuva katumukselle ja parannukselle. Viime vuosina on tullut suosituksi tuhkakeskiviikon messu, jossa voi ottaa otsaansa tuhkaristin merkiksi katumuksesta ja paaston aloittamisesta. Tuhkakeskiviikkona ja paaston ajan kirkko on puettuna violettiin.

Paasto kestää 40 päivää, mutta sunnuntaipäiviä ei lasketa paastopäiviksi. Paaston merkitys vaihtelee eri kirkkokunnissa. Ortodoksisissa ja katolisissa kirkoissa pidättäydytään lihan syömisestä. Luterilaiseen perinteeseen kuuluu erilaisia paastoamistapoja, mutta tarkoitus on sama: paaston aikana luovutaan yltäkylläisestä elämästä ja keskitytään aiempaa enemmän Kristuksen kohtaamiseen esimerkiksi rukouksen, hiljentymisen ja raamatunluvun avulla. Paaston aikana luovutaan asioista, jotka täyttävät elämää. Joku paastoaa tv:n katselusta, toinen laittaa Facebookin tauolle, kolmas ei syö karkkia. Paastoaminen on aina vapaaehtoista ja jokainen saa itse päättää, haluaako paastota.

Palmusunnuntai ja hiljainen viikko

Palmusunnuntaita vietetään viikkoa ennen pääsiäistä. Pyhän raamatuntekstit kertovat Jeesuksen saapumisesta Jerusalemiin aasilla ratsastaen. Ihmiset tervehtivät häntä levittämällä tielle vaatteita, huutamalla ”Hoosianna!” ja heiluttamalla palmunlehtiä. Palmusunnuntaisin kirkot ja kodit koristellaan palmunoksien suomalaisilla vastineilla, pajunkissoilla. Suomalaisessa kansanperinteessä trullit kiertävät palmusunnuntaina ovelta ovelle virpomassa. Pohjanmaalla tosin virvotaan vasta seuraavan viikon lauantaina eli nk. lankalauantaina, jolloin siellä myös poltetaan pääsiäiskokkoja eli pääsiäisvalkeita. Palmusunnuntain jälkeen alkaa hiljainen viikko. Hiljaisen viikon aikana kirkoissa pidetään perinteisiä ahtisaarnoja, joissa seurataan Jeesuksen elämän viimeisen viikon tapahtumia.

Kiirastorstain messu on yksi suosituimpia kirkossakäyntipäiviä. Kiirastorstaina muistellaan opetuslasten viimeistä ateriaa yhdessä Jeesuksen kanssa. Alttarilla palavat 12 kynttilää, yksi kutakin opetuslasta kohden sekä Kristus-kynttilä. Ehtoollisen jälkeen sammutetaan opetuslasten kynttilät, riisutaan alttari ja kankaat, jotka vaihdetaan mustiin. Valot sammutetaan, urut vaikenevat. Vain Kristus-kynttilä jää palamaan pimeään kirkkoon.

Pitkäperjantai on Jeesuksen ristiinnaulitsemisen ja kuoleman päivä. Kirkko on mustissaan ja pitkäperjantain aamuna vietetään sanajumalanpalvelusta, yleensä ilman urkusäestystä. Iltapäivällä klo 15 voidaan viettää Jeesuksen kuolinhetken muistoa. Alttarilla voi olla viisi punaista ruusua, jotka kuvaavat Jeesuksen haavoja.

Päivään on vanhassa perinteessä kuulunut ankara paasto, jonka avulla haluttiin liittyä Jeesuksen kärsimyksiin. Lapsetkin saivat tästä osansa: pitkäperjantaina lapset saivat piiskaa.

Lankalauantaina eli hiljaisena lauantaina Jeesus makasi kuolleena haudassaan. Ennen vanhaan ajateltiin, että pahat voimat olivat silloin liikkeellä. Tähän perustuu tapa polttaa kokkoja pahan karkottamiseksi. Lankalauantaina myös pestiin ja värjättiin talven aikana kehrätyt langat.

Pääsiäisen juhlaa

Pääsiäispäivän juhlinta alkaa usein jo yömessussa hetkellä, jolloin vuorokausi vaihtuu. Pääsiäinen on kristinuskon vanhin ja tärkein juhla. ”Kristus on ylösnoussut!” huudahdukseen vastataan ”Totisesti ylösnoussut!” Ortodoksisesta perinteestä luterilaisuuteen on tullut nk. pääsiäistropari eli sävelmä ”Kristus nousi kuolleista, kuolemallaan kuoleman voitti ja haudoissa oleville elämän antoi.”, joka lauletaan kolme kertaa. Pääsiäispäivänä iloitaan ja riemuitaan siitä, että hauta on tyhjä: Kristus on voittanut kuoleman, synnin ja pahan vallan. Pääsiäisen väri kirkoissa on valkoinen. Pääsiäispäivänä paasto päättyy.

2. pääsiäispäivänä muistetaan Jeesuksen ilmestymistä haudalle tulleille naisille ja opetuslapsille Emmauksen tiellä. Pääsiäsilon juhlinta jatkuu!

Siunattua pääsiäisen aikaa!

Teksti: Maria Lindberg haastatteli Toini Pieskää puhelimen välityksellä.
Kuvat: Toini Pieskän kotialbumi

Haastattelu

Diakoni Toini Pieskä

– ”Kannustan ihmisiä tekemään asioita itse!”

Onneksi olkoon diakoniatyön kultaisen ansiomerkin ansiosta, Toini! Mitä ajattelit, kun sait tietää siitä?
– Tuntui hyvältä saada kultainen ansiomerkki. Tuntuu hienolta, että sekä omaa että yleensäkin Pohjois-Suomessa tehtyä työtä arvostetaan.

Olen myös saanut Kirkkohallituksen hopeisen ansiomerkin. Silloin yllätyin enemmän.

Toinia harmitti, ettei vuonna 2020 ollut mahdollista pitää kaksipäiväisiä Diakoniapäiviä. Koronan takia hän sai ansiomerkin 17.9.2020 netin kautta suoratoistetuissa Diakoniapäivässä.

Pitkä työura kuurojen ja vammaisten parissa
Toini aloitti 1.6.1983 vammaistyön diakonina Torniossa. Silloin hänellä oli koko rovastikunta työalueenaan. Kuurojen ja kuurosokeiden lisäksi Toini teki työtä huonokuuloisen, näkövammaisten ja kehitysvammaisten parissa. Hän on järjestänyt Kirkkopyhiä kuuroille, huonokuuloisille ja näkövammaisille.

Toini kertoo, että eräillä Kuurojentyön neuvottelupäivillä hän yllätti muut osallistujat kertomalla, että Kirkkopyhillä aina oli ruokatarjoilu. Syy on kuitenkin selkeä: Toinin työalueella ajomatkat ovat niin pitkiä, ettei pelkällä kahvilla pärjää!

Ura johtajana ei kiinnostanut
Kysymykseen siihen, miten Toini oppi viittomakieltä, hän vastasi:

– Opiskeluaikana kävin vapaaehtoisesti viittomakielen alkeis- ja jatkokurssin. Myöhemmin kävin Juha Paunun kursseilla kerran viikossa.

Toini sai työtä kuurosokeiden parissa Helsingissä. Myöhemmin Tampereelle rakennettiin kuurosokeiden toimintakeskus. Toinia olisi haluttu sen johtajaksi. Hän ei kuitenkaan ollut kiinnostunut siitä. Kun Toini huomasi, että Tornion seurakunta etsi vammaistyön diakonia, hän haki viran ja sai sen.

Leireistä asiantuntijatyöryhmiin

Toiniin työkuvaan on kuulunut paljon erilaista työtä. Hän on, yhteistyössä kehitysvammapapin ja aluetyöntekijän kanssa, muun muassa järjestänyt leirejä kuurosokeille, kehitysvammaisille ja huonokuuloisille sekä ollut mukana viittomakielisillä rippikoululeireillä. Hän on myös vetänyt kuurojen raamattupiiriä.

Yhteistyössä Oulun seurakuntien kuurojentyön kanssa, Toini on järjestänyt matkoja kuuroille ja huonokuuloisille. On matkusteltu muun muassa Norjaan ja Valamon luostariin. Vuonna 1986 Tornion kuurojentyö emännöi Kuurojen Lähetysseuran vuosikokouksen ja -juhlan.

Toini on ollut mukana seurakunnan vammaisneuvostossa aina sen perustamisesta vuonna 1986 omiin eläkepäiviinsä asti. Hän on myös ollut jäsen kolmessa Kirkkohallituksen asiantuntijatyöryhmässä: ensin näkövammaistyön-, sitten kuurojentyön-, ja lopuksi kehitysvammaistyön asiantuntijatyöryhmässä.

Esteettömyysajattelu muutti perinnettä

Esteettömyys on ollut tärkeä Toinille. Kysymykseen, jos jokin on jäänyt harmittamaan, Toini vastasi:

– Ala-Tornion kirkkoon olisin toivonut kyltin, josta selviää missä kirkkotilassa on paras kuuluvuus. Kirkko on suuri, satoja vuosia vanha rakennus. Kirkossa on paha jälkikaiku. Toivoisin että huonokuuloiset heti voisivat nähdä mihin kannattaa istuutua. Toiveeni kyltistä ei kutenkaan toteutunut,

Sen sijaan hän onnistui muuttamaan yli 200 vuotta vanhan perinteen! Hautaan siunauksissa on ollut tapana kantaa arkku ulos oviaukosta, jossa oli sekä hankala porrasaskelma että jyrkkä käännös. Tämä oli haasteellista niin huonojalkaisille kun huononäköisille. Tämän Toini halusi muuttaa ja onnistui siinä! Nyt arkkua kannetaan ulos toisesta ovesta.

Kuurosokean kanssa tunturivaelluksella

Ihmisten kanssa oleminen ja tekeminen on ollut Toinin mielestä mieluisinta työssään.

– En tee asioita ihmisten puolesta. Kannustan heitä tekemään asioita itse. Heidän itsetuntonsa kasvaa kuin he huomaavat pärjäävänsä, hän sanoo.

Toini kertoo kaksi esimerkkiä. Hän on laskenut koskea sekä kuurojen että kuurosokeiden kanssa. Kerran Toini rohkaisi erästä kuurosokeaa henkilöä tunturivaellukselle. Henkilö epäröi. Kävely maantiellä tuntui turvallisemmalta. Toini ei kuitenkaan antanut periksi ja he suuntaisivat matkansa tunturille. Matkan aikana keitettiin kahvit nuotiolla. Jälkeenpäin kuurosokea henkilö kiitti Toinia ja sanoin että nyt hänellä on jotain muisteltavaa koko talven ajaksi!

Esittelykysymykset

Nimi: Toini Pieskä

Tekee: eläkeläinen 1.9.2020 lähtien

Synnyinpaikka: Ylivieska

Asuinpaikka: Tornio

Lempivuodenaika: Talvi. ”Lumessa ja pakkasessa luonto on puhdas”

Paras pääsiäisherkku: Poropaisti korvasienillä. ”Syön myös mämmiä ja kananmunia, mutta poropaisti kuluu pääsiäiseen ja jouluun”.

Pääsiäistervehdys lukijoille: ”Katso uskoen ylöspäin, rakkaudella sivuille, kiittäen taaksepäin sekä toivoen eteenpäin.”

Teksti ja kuvat: Päivi Korhonen

Kuurojen Effata–alttaritaulu 90 vuotta & Helsingin Kuurojen Seurakuntaneuvosto 95 v. sekä Juhlamessu Hermannin diakoniatalossa 6.9.2020

Toteutimme su 6.9.2020 pääkaupunkiseudun juhlamessun Hermannin diakoniatalossa Hämeentie 73 :ssa, Helsingin Hermannissa.

Kuurojen Effata-alttaritaulu sijaitsee tällä hetkellä siellä. Se oli alun perin 2000-luvulle asti Helsingin tuomiokirkon sivukappelissa. Suuren remontin yhteydessä taulu joutui muuttamaan.

Effata-alttaritaulu

Suomen ensimmäisen kuurojenpapin aloitettua työnsä v. 1908 ja toteutettuaan kuurojen jumalanpalvelukset sivukappelissa, kuurot halusivat saada sinne oman alttaritaulun.

Rahaa kerättiin pitkään mm. ompeluseuran ja erilaisten lahjoitusten muodossa.

Keväällä vuonna 1930 oli Effata-taulun siunaamisen / käyttöönvihkimisen aika. Taulun maalanut porvoolainen naistaiteilija Hanna Frosterus – Segerstråle oli myös paikalla.

Taulun aihe on raamatussa Markuksen evankeliumi 7:34, jossa Jeesus parantaa kuuron.

Taiteilija halusi kuuron miesmallin. Hän oli porvoolainen kuuro.

Nykyinen Kuurojen Liiton toiminnanjohtaja Markku Jokinen sanoi nähtyään taulun ensimmäistä kertaa (kauan sitten): ”Viittomakieli on avain. Raamattu avautuu kuurolle viittomakielellä.”

Kuurojen seurakuntaneuvosto viittoo virren piispalle.
Vas. Eija Nummela, Ekaterina Kukkonen, Tapani Laurila, Kirsti Tähtinen ja Eira Hirvi.

Helsingin Kuurojen Seurakuntaneuvosto

Helsingin Kuurojen Seurakuntaneuvosto perustettiin vuonna 1925. Kuurojenpappi Huugo Nyberg tarvitsi seurakuntalaisia kirkkotyönsä avustamiseen. Seurakuntaneuvosto auttoi myös Effata-alttaritaulun hankinnassa.

Helsingin Kuurojen Seurakuntaneuvosto on toiminut jo yli 95 vuoden ajan. Sillä on omat säännöt. Se on tärkeä luottamushenkilöryhmä Helsingin seurakunnassa tapahtuvalle kirkon kuurojentyölle. Kiitos nykyiselle seurakuntaneuvostolle arvokkaasta panoksestanne. Uusi seurakuntaneuvosto valitaan keväällä Helsingin Kuurojen Yhdistyksen vuosikokouksen yhteydessä.

Helsingin seurakuntayhtymän yhteisen seurakuntatyön johtaja Pekka Hietanen, Eira Hirvi, piispa Eero Huovinen ja kuurojen seurakuntaneuvoston puheenjohtaja Soini Suni.

Teksti: Kristiina Wallenius-Penttilä, Maria Lindberg • Kuva: Ulla Kotamäki

Saattohoitoa viittomakielellä – uusi opas on ilmestynyt

Turun ja Kaarinan seurakuntayhtymän kuurojentyö ja Kuurojen Palvelusäätiön Passi-ohjelma julkaisivat viittomakielen päivän kunniaksi oppaan viittomakieliseen saattohoitoon. Opas kertoo viittomakielisen saattohoidon erityispiirteistä. Opas antaa neuvoja viittomakielisen saattohoidettavan kohtaamiseen ja laadukkaan hoidon toteuttamiseen. Oppaassa on myös esimerkki hoitotahdosta, jossa on huomioitu viittomakieleen ja kuurojen kulttuuriin liittyviä asioita. Hoitotahdossa jokaisen on mahdollista kertoa, miten haluaa tulla kohdatuksi ja hoidetuksi sairastuessaan tai kuoleman lähestyessä. Tässä kerrotaan lyhyesti oppaasta ja saattohoidosta.

Saattohoito

Saattohoito tarkoittaa ennen kuolemaa tapahtuvaa hoitoa. Saattohoidossa sairautta ei voida parantaa, mutta sairauden oireita ja kuolevan oloa voidaan helpottaa.

Viittomakieli ja kulttuuri

Kuurojen kulttuurin tuntemus sekä vahva viittomakielen taito on viittomakielisen saattohoidon perusta/ tai selkokielellä: viittomakielisessä saattohoidossa on tärkeää kommunikoida viittomakielellä ja tuntea kuurojen kulttuuri. Viittomakielellä kommunikointi antaa saattohoidettavalle mahdollisuuden valmistautua lähestyvään kuolemaan. Myös kivunhoito ja kohtaaminen onnistuu paremmin kun voi kommunikoida viittoen). On kuitenkin selvää, ettei viittomakielentaitoisia työntekijöitä ole töissä jokaisessa saattohoitoa tarjoavassa yksikössä. Tällöin on tärkeää, että saattohoitotiimissä on mukana viittomakielentulkki ja/tai viittomakielentaitoinen työntekijä esimerkiksi seurakunnasta.

Kirjoittaminen ei aina toimi

Yleensä uskotaan, että viittomakielisen henkilön kanssa voi kommunikoida kirjottamalla. Kirjoitettu suomen tai ruotsin kieli on viittomakieliselle usein vieras kieli, niin sanottu toinen kieli. Siksi sen taito vaihtelee, aivan kuten kuulevien vieraiden kielten taito. Kirjoittaminen on myös hyvin raskas tapa kommunikoida. Samoin on huulilta lukeminen. Kaikki äänteet eivät näy huuliossa. Sen takia väärinymmärrysten riski on suuri. Kuvia voi käyttää kommunikoinnin tukena, mutta se ei saisi kokonaan korvata viittomakielistä kommunikaatiota.

Kosketus

Kun viittomakielisen saattohoidettavan voimat heikkenevät hän ei enää jaksa pitää silmiään auki eikä viittoa. Silloin tuntoaistin merkitys ja koskettaminen korostuu. Kosketuksen kautta saattohoidettava saa tietoa sekä tuntee läsnäolon. Hän voi saada tietoa esimerkiksi siitä kuka on tullut paikalle tai mitä seuraavaksi tehdään.

Viittomakielinen saattohoito edellyttää avoimuutta, uusien vaihtoehtoisten toimintatapojen luomista sekä rohkeutta kohdata ja olla läsnä kielestä riippumatta.

Opas löytyy myös sähköisessä muodossa osoitteesta:
https://kpsaatio.fi/wp-content/uploads/2021/01/Viittomakielinen_saattohoito_21.pdf

Teksti: Marja Saukkonen

KORONA-AIKA ON MUUTTANUT SEURAKUNTIEN VIITTOMAKIELISTÄ TYÖTÄ

Nyt kun korona-aikana emme ole voineet kokoontua yhteen, on seurakuntien viittomakielinen työ siirtynyt osittain nettiin. Kuurojenpappien ja -diakoniatyöntekijöiden tekemiä **viittomakielisiä jumalanpalvelus ja -hartausvideoita** löydät internetistä, YouTubesta ”Viittova seurakunta”-kanavalta ja Facebookin ”Viittova seurakunta” -ryhmästä.

Jos haluat saada **ehtoollisen**, voit ottaa yhteyttä oman alueesi kuurojenpappiin. Papin on mahdollista tulla esimerkiksi kotiisi tai voitte sopia tapaamisen seurakuntatalolla. Yhdessä suunnitellen turvallinen ehtoollisenvietto on mahdollinen.

Jos haluat **keskustella viittoen**, kerro siitä läheisillesi tai ota itse suoraan yhteyttä kuurojenpappiin tai -diakoniatyöntekijään. Keskustelu voidaan toteuttaa videopuhelun kautta tai työntekijä tulee luoksesi tai voitte sopia tapaamisen työntekijän toimistoon.

On tärkeää, että kaikissa tapaamisissa noudatetaan tarkoin turvaohjeita.

Toivomme, että pian taas saamme kokoontua yhteen ja tavata toisiamme myös kasvotusten.

Teksti ja kuva: Anne Linnaro

Kerttu Johansson

95 vuotta

16.2.2021

Pellavapäinen tyttö Kerttu Annikki synyi Helylän kylässä Sortavalassa. Hän sai viettää elämänsä alkuvuodet suuren Laatokan rantamailla Anna-äidin ja Olli-isän nuorimpana lapsena. Perheen sukunimi oli Turkulainen. Vuodet kuluivat nopeasti, niinkuin lapsuus yleensäkin.

Kun paras ystävä lähti koulutielle Kerttu jäi yksin leikkeihinsä. Äiti sääli tyttöään ja teki rohkean liikkeen: hän pyysi opettajaa ottamaan tytön kouluun ennen oikeaa aloitusaikaa. Syy: paras ystävä oli päivät poissa Kerttu-tytön luota. Opettaja suostui, kunhan tyttö on hiljaa, eikä aiheuta oppitunneilla häiriötä.

Aivokalvontulehdus teki Kertusta kuuron

Niin alkoi kuunteluoppilaan elämä joka jäisi kuitenkin lyhyeksi. Keväällä Kerttu sairastui. Lääkäri totesi valitettavasti aivokalvontulehduksen. Se vei kuulon kokonaan toisesta korvasta ja jätti toiseen vain epämääräisen matalan äänen.

Mitään ei ollut tehtävissä. Toisinaan äiti joutui sanomaan epäkohteliaille ja utelijoille, että vaikka tyttö ei kuule on järki toki tallella. Edessä oli kouluunmeno, tällä kertaa oikeasti. Kuulovammaisten koulu oli tuolloin Mikkelissä. Siellä olisi pitänyt asua viikot ellei kauemminkin. Sinnikäs tyttö ilmoitti ettei lähde sinne. Hänhän osasi jo lukea, laskea ja kirjoittaakin. Ne taidot hän oli ehtinyt omaksua kuunteluoppilaana ja vanhemmilta sisaruksilta. Se osoittautui merkittäväksi asiaksi. Niinpä tyttö jäi kotikylän kouluun.

Sotavuodet

Sitten tuli sota. Se tuli yllättäen, kuin syysmyrskyn puuska. Opettaja puhui oppilaille vakavana mitä heidän nyt tulee tehdä. Kaikki tavarat ja kirjat oli pakattava mukaan ja oli lähdettävä kotiin. Kerttu jäi siinä tilanteessa vähemmälle huomiolle, mutta tajusi tilanteen olevan erikoinen ja vaarallinenkin. Hän joutui lähtemään kotiin ilman kunnollista selitystä mitä oli tapahtumassa. Se kotimatka oli vaikea. Äiti oli odottamassa kotipihalla ja evakkoonlöhdön järjestäminen alkoi. Kuka meistä nykyajassa ymmärtää sitä hätää ja epätietoisuutta? Helylästä matka jatkui monen etapin kautta lopulta Säynätsaloon. Välillä jouduttiin odottamaan evakkojunaa kovassa pakkasessa. Se oli täynnä. Ja toinenkin, ja kolmas. Tuolloin oli menossa jo toinen evakkomatka. Välissä oli ollut paluu Sortavalaan. Nyt jouduttiin jättämään kissakin, mikä järkytti eläinrakasta Kerttua. Kylän kirkonkirjat siirrettiin Säynätsaloon ja Helylän väki pidettiin näin kirjoissa ja kansissa yhdessä. Suomi selvitti valtavan väestönsiirtourakan.

Puoliso löytyi urheiluseuran joulujuhlista

Kerttu perheineen kotiutui lopulta Säynätsaloon. Siellä Schaumanin tehdas antoi työpaikan vuodesta 1945 lähtien ja aina eläkkeelle jääntiin asti 1986.

Kerttu teki arvokasta työtä äitinsä ja meidän ”Säykyn” mummon kanssa. Anna-äiti sai olla lempeässä kotihoidossa, kunnes hän siirtyi tästä ajasta. Isä oli kuollut jo Kertun ollessa alle 30-vuotias.

Eräänä päivänä työtoverit suorastaan vaativat Kerttua lähtemään mukaan urheiluseuran joulujuhlaan. Kerttua epäilytti mutta joku ystävä sai kuitenkin ja onneksi suostutelluksi hänet. Juhlassa oli myös Erkki Johansson. Nuo kaksi viittovaa päätyivät keskinäiseen seuranpitoon. Hääjuhlaa vietettiin kesällä 1986. Siitä alkoi yhteinen taival Säynätsalossa. Erkki nukkui pois lokakuussa 2020 jättäen Kertun isoon ikävään.

Kertun harrastukset

Kerttu-tätimme on kädentaitajana laittanut usein vuoksemme puikot heilumaan. Olemme saaneet muidenkin ihailemia ja lämmittäviä neuletakkeja, mekkoja ja pipoja. Jossain neuleessa on räiskynyt revontulet ja joku neule oli kuin ihanaa pitsiä.

Harrastustoiminta kuurojen kera on ollut Kertulle tärkeää ja aktiivista. On ollut näytelmiä, tanssiesityksiä ja kuorolausuntaa viittomalla erilaisissa kuurojen tapahtumissa. Niistä on Kerttu saanut voimaa arjen haasteisiin.

Huumori on auttanut eteenpäin

Kertun elämän kantavana voimana on iloinen ja positiivinen elämänasenne höystettynä loistavalla huumorintajulla. Siinä on meillä nuoremmillekin mallia! Kerttu on järjestänyt monet naurut sukulaisille ja ystäville.

Kysyin häneltä kerran tullessamme käymään hiukan epähuomiossa ”mitä kuuluu.” Siihen tätini huomautti ystävällisesti ja naureskellen että ei mitään, sillä minähän olen kuuro!

Aurinkoisena ja kirpeänä pakkaspäivänä vietimme lämminhenkistä 95v-juhlaa läheisten ja ystävien kanssa Kertun kodissa. Karjalaisten laulu kajahti ja Onnenkyyhkykin lensi seppelepäisen Kertun luo. Päivänsankari sai puhaltaa kynttilöitä, mutta ei nyt sentään 95:tä!

Me Kertun läheiset ja ystävät toivotamme runsasta Taivaan Isän siunausta lämpöisten halausten kera Kertun jokaiseen päivään. Kiitämme rakkaasta tädistämme ja ystävästämme ja toivomme hänelle lempeätä elämän ehtoota!

Veljen lasten puolesta
rakkaudella Anne ja puolisonsa Ykä

Kirkolliset

Kastettu

Eemil Juhani Lipsanen	s. 25.11.2020 Mikkelissä
kastettu	6.2.2021 Mikkelissä
Vanhemmat:	Senni ja Mikko Lipsanen

Kuolleet

Alf Erik Bjong	s.18.12.1928, Kruunupyy k. 27.12.2020, Pietarsaari
Aili Unelma Heikkinen	s. 19.11.1928, Viipurin maalaiskunta k. 22.9.2020, Kuopio
Saara Marjatta Kosunen os. Koivistoinen	s. 23.6.1952 Leppävirta k. 26.11.2020 Kuopio
Ritva Hely Aalto	s. 7.7.1935, Vantaa k. 28.2.2021 Hyvinkää, Åvik

Seurakuntien diakoniatyöntekijöitä

Helsinki
Päivi Korhonen
Kolmas linja 22 B, 00530 Helsinki
puh. 09 2340 2544
matkapuh. 050 301 9619
fax 09 2340 2525
sähköposti paivi.korhonen@evl.fi
myös webkamera
Vastaanotto ajanvarauksella.

Iisalmi
Raija Autio
Ilvolankatu 14, 74100 Iisalmi
matkapuh. 044 733 5224
sähköposti raija.autio@evl.fi

Imatra
Maija Pakarinen
diakoni
Imatran seurakunta
Olavinkatu 13, 55100 Imatra
matkapuh. 040 522 0706,
myös Whatsapp
sähköposti maija.pakarinen@evl.fi

Joensuu
Tuula Mertanen
Kirkkokatu 28, 80100 Joensuu
matkapuh. 050 366 0892
(vain tekstiviestit)
sähköposti tuula.mertanen@evl.fi

Jyväskylä
Päivi Lehtinen
PL 103, käyntiosoite Tellervonkatu 5
40100 Jyväskylä
puh. 050 549 7012
sähköposti paivi.lehtinen@evl.fi
päivystys: ti klo 9–12 ja ke klo 9–11
webkamera-aika: ke klo 11–12
paivi.lehtinen@evl.fi

Kouvola
Ulla Torniainen
Savonkatu 40, 45100 KOUVOLA
matkapuh. 040 746 3444
sähköposti ulla.torniainen@evl.fi

Kuopio
Anna-Sofia Olkkola
puh. 040 484 8467
sähköposti anna-sofia.olkkola@evl.fi

Lahti
Päivi Rask
Käyntios. Vapaudenkatu 6, 1. krs,
15110 Lahti
puh. 044 719 1258
sähköposti paivi.rask@evl.fi
Puhelinpäivystys ma klo 9–11.45
Ajanvarausvastaanotto ke klo 12.15–15

Lappeenranta
Katri Smolander
Koulukatu 10 B, PL 45,
53101 Lappeenranta
matkapuh. 040 3126 322
sähköposti katri.smolander@evl.fi

Lohja
Pirkko Järvinen
diakoniapappi
Lohjan seurakunta
puh. 044 328 4384
sähköposti pirkko.jarvinen@evl.fi

Mikkelin rovastikunta
Maria Vasamaa
Haukivuoren alueseurakunta
matkapuh. 0400 143 419
sähköposti: maria.vasamaa@evl.fi

Oulu
Anne-Mari Kyllönen
diakonissa/ Kuulovammaistyö
Keskustan seurakuntatalo,
os. Isokatu 17, 1. krs.
puh. 040 591 2657
sähköposti anne-mari.kyllonen@evl.fi
vastaanotto ma ja to klo 9–11
Skype ti klo 9–11 kannemari

Pori
Minna Taimi
Seurakuntatyön erityispalvelut
Eteläpuisto 10 B, 2. krs., 28100 Pori
matkapuh. 0400 309 761
sähköposti minna.taimi@evl.fi

Savonlinnan rovastikunta
Jukka Rahikainen
matkapuh. 044 776 8011
sähköposti jukka.rahikainen@evl.fi

Seinäjoki
Tanja Salo
Ala-Kuljunkatu 1 A, 60100 Seinäjoki
puh. 06 4184 272
matkapuh. 050 570 6152
sähköposti tanja.salo@evl.fi

Tampere
Sirpa Toivo
Diakonia ja yhteiskuntavastuu
PL 226,
Näsilinnankatu 26, 33101 Tampere
matkapuh. 050 561 1028
sähköposti sirpa.toivo@evl.fi
vastaanotto: ti klo 10–12

Tampere
Taru Varpenius
sairaalapastori
TAYS
matkapuh. 050 570 2079
sähköposti taru.varpenius@evl.fi

Turku
Kristiina Wallenius-Penttilä
Diakoniakeskus
matkapuh. 040 341 7279
sähköposti kristiina.wallenius@evl.fi
päivystys ti klo 11–13 ja
to klo 13–15

Vaasa
Sanna Ala-Välkkilä
PL 78, Vaasanpuistikko 3 E, 2. krs,
65101 Vaasa
puh. 06 3261 265
matkapuh. 044 480 8265
fax 06 3261 449
sähköposti sanna.ala-valkkila@evl.fi
päivystys: ti klo 9–11
Vaasanpuistikko 3 E

Vantaa
Seija Einola
PL 56,
01301 Vantaa
puh./gsm. 050 338 6212
sähköposti seija.einola@evl.fi
päivystys: ti klo 9–11 Koskikeskus,
Vernissakatu 4
ja joka toinen torstai
(parillinen viikko)
klo 14–16 Virtakirkko,
Rajatorpantie 8.

Kuurojen lähetys
Kuurojen Lähetyksen puheenjohtaja Kristiina Hovi vastaa puhelimeen (vain tekstiviestit) matkapuh. 045 318 6377.

Pankkiyhteys Danske Bank FI62 8000 1500 2853 59

FP02

<< LHT - Posti Ab <<
Posti Green

Osoitteenmuutos sähköpostitse: **arja.kunnala@evl.fi**
tai osoitteella Arja Kunnala, PL 210, 00131 Helsinki.

Kuurojenpapit

Helsingin piiri
Janne Rissanen
Käyntiosoite: Helsingin seurakunta-yhtymä, Kolmas Linja 22B, 00530 Helsinki
matkapuh. 050 371 1314 (tekstiviestit)
sähköposti janne.rissanen@evl.fi

Lapuan piiri
Marja Saukkonen
Lapuan hiippakunnan toimisto
Kauppakatu 19 C, 3. krs., 40100 Jyväskylä
puh. 0400 241 401
(videopuhelut vain Skypen kautta)
fax 014 211 421
sähköposti marja.saukkonen@evl.fi
skype marja.kuurojenpappi
Facebook Marja Kuurojenpappi Saukkonen
Twitter Marja Kuurojenpappi
Vastaanotto toimistolla ja kotikäynnit sopimuksen mukaan.

Mikkelin piiri
Seppo Laukkanen
Kirkkokatu 10, PL 122, 50101 Mikkeli
matkapuh. 050 355 9819
sähköposti seppo.laukkanen@evl.fi

Oulun piiri
Sari Timonen
Ojakatu 1, PL 85, 90101 Oulu
puh. 044 755 5554
sähköposti sari.timonen@evl.fi
Kotisivut: oulunhiippakunta.evl.fi/tyoalat/viittomakielinen-tyo/
Vastaanotto ja kotikäynnit sopimuksen mukaan.

Porvoon piiri
Maria Lindberg
KCSA, Eteläranta 8, PL 210, 00131 Helsinki
matkapuh. 050 342 7129
sähköposti maria.lindberg@evl.fi

Turun piiri
Petri Majatie
Hämeenkatu 13, 20500 Turku
matkapuh. 0400 824 039
sähköposti petri.majatie@evl.fi
päivystys: tiistaisin klo 10.00-12.00

Kirkkohallitus
Maria Lindberg
KJY, Eteläranta 8, PL 210, 00131 Helsinki
matkapuh. 050 342 7129
sähköposti maria.lindberg@evl.fi

Taitto ja paino: Grano Oy

Aineisto seuraavaan lehteen toimitettava 15.8.2021 mennessä: maria.lindberg@evl.fi.
(tekstit mielellään sähköpostissa, kuvat liitetiedostoina)

SUOMEN EV. LUT. KIRKKO